

**GREAT WAY-THIRD PERIOD-UNIVERSAL SALVATION
TÂY NINH HOLY SEE**

**GUIDELINE OF PREACHING
PHƯƠNG CHÂM HÀNH ĐẠO**

Writer: Superior Cardinal LÊ VĂN TRUNG

SACERDOTAL COUNCIL KEEPS THE COPYRIGHT

**ĐAU SƯ
THƯỢNG TRUNG NIỆT**

TÂY NINH HOLY SEE

Portrait Interim Pope LÊ VĂN TRUNG

Table of Contents

	Page
PREFACE.....	1
I. KEEP THE RELIGIOUS LIFE.....	2
1. Do good and avoid bad.....	2
2. Improve behavior	3
<i>Modest</i>	3
<i>Patience</i>	4
<i>Harmony</i>	4
<i>Consistence</i>	5
<i>Probity</i>	5
II. HOW DO THE RELIGIOUS FOLLOWERS BEHAVE TOGETHER?.....	6
1. Disciple.....	7
2. Dignitary.....	7
III. BEHAVE ATHEIST.....	7
1. For Mandarin and Dignitaries	7
2. For outsiders from Caodai Religion	8
IV. DISSEMINATE THE DIVINE WAY.....	9
1. Preaching.....	9
2. Open the worship	9
V. MUST BE DILIGENT TO ATTEND SERVICE.....	10
VI. LAWS OF OFFERING SERVICE.....	10
VII. MUST READ PRAYER-BOOKS, FOLLOW RELIGIOUS LAW	12

MỤC LỤC

Lời Tựa	1
I.- GIỮ ĐẠO.....	15
1. Làm lành lánh dữ	15
2. Trau-giồi đức hạnh.....	16
<i>Khiêm-nhượng</i>	16
<i>Nhẫn-nại</i>	16
<i>Thuận-hòa</i>	17
<i>Kiên-tâm</i>	18
<i>Thanh-liêm</i>	18
II. NGƯỜI TRONG ĐẠO PHẢI ĐỐI ĐÃI NHAU THẾ NÀO?	19
1. Tín-Đồ.....	19
2. Chức-sắc	20
III. ĐỐI VỚI NGƯỜI NGOẠI GIÁO	20
1. Đối với Quan-viên Chức-sắc	20
2. Đối với người khác Đạo.....	20
3. Đối với người nghịch Đạo	21
1. Thuyết Đạo.....	21
2. Khai Đàn	21
V. PHẢI NĂNG HẦU ĐÀN	22
VI. ĐIỀU LỆ HẦU ĐÀN.....	22
VII. PHẢI XEM KINH SÁCH, LUẬT LỆ.....	24
VIII. PHẢI XEM KINH SÁCH THẾ NÀO?.....	24

PREFACE

In thinking, all Religions also teach us the to do good and avoid doing bad. The doctrine of each Religion is always noble. However, if the preacher does not follow any guideline legitimately, the noble Religion will also become mean. Gradually, the true doctrine will be destroyed.

*I had never been a writer. Thus, I should not write book. However, since I think about my onerous responsibility, I have to write this book of “**Guideline of Preaching**”. I hope that male and female Disciples will preach upon the guideline. By that way, it will be very good for Caodai Religion and it brings the honor to me.*

In each preachment, Great Dignitaries should read this book, so that Disciples hear. You also explain the detail for all disciples to understand easily.

Tây Ninh Holy See, 29th Feb. Mậu Thìn year [Dragon year]

Superior Cardinal

LÊ VĂN TRUNG

I. KEEP THE RELIGIOUS LIFE

This Last Circle is the period of unifying Three Religions in one in order to lead to the natural circulation. The **Supreme Being** uses the mystery of Taoism to open the Religion via the séances. Therefore, our fate is lucky because we are born at the period of opened Religion. Since the thousands of year happens once and if we are not sincere to have a religious life, it will be come useless for this chance.

Adopting the Caodai is to do good, avoid bad, preserve lucidity, cultivate mind, make merit, save human living beings; not to gather fully to organize faction to victimize other people, to incite to cause disorder. The person adopting the Caodai to chase those errors is the person, who wants to make disorder in the Religion. By that way, he is the traitor against the Religion.

In order to keep a religious life in responsibility, the disciple follows the “New Code” and has to “do good, avoid bad” and “cultivate character”.

1. Do good and avoid bad

If a person never does inhumane things but always keeps life sincerely, is he called as person of “*doing good, avoiding bad*”? No, he is not. That person only avoids bad. It means that he keeps justice human standard (1) [(1) Justice is contained this sentence: “*What we do not want, we must not behave to other people*”. We never want bad happening to us. Consequently, we should cause bad to other people. Therefore, having no bad things are to keep the justice, but it is not called as doing good], but he has no thing called as *good thing*.

In order to complete the phrase of “*doing good*”, he has to *save people and human living beings*. Prayers of Buddhism teach human to save human living beings, but they do not explain clearly how to do. Correspondingly, many monks do not pay attention except for a method of *tranquil mercy* as the basic.

What is the action of saving people? Saving people is to save people facing on difficulty, misfortune. Any people are angry, we help them about food; any people are thirsty, we give them drink; any people are sick, we give them medicine; any people die, we give them casket; any people lose way, we instruct them the way; any people feel sad, we solace them; any people have lawsuit and fights, we seek method of reconciliation; we build bridge to help passenger crossing safely; we giver prayer to other people to know in order return the true way...Those actions are called as saving human living beings. However, we should not be excessive or inadequate. Being inadequate is that we do not help people sincerely to make them become destitute in misfortune as their precious life. Being excessive is that we help people to all situations but we consider if that situation is worthy for us to have help because on the earth, there are many

deceitful people who always reply on good people for their life. Helping those people is to help them become lazy, idle. It means that we nourish the bad for them. Moreover, saving the human living beings is up to situation and ability. It depends on richness or poorness to carry our as the above explaining. There are many ways to do. We give alms by if we have them. Otherwise, we can give our merit of labor. If the sincere merits are compared with alms, they are also equal.

2. Improve behavior

The monk does not only do good and avoid bad, but also improves behavior. By that way, his dignity may become perfectly good. The behavior is the necessary factor of monk. Becoming the Buddha or Immortal depends on the behavior. Long since, we have never known Buddha or Immortal without behavior. Đức Thái Thượng [太上老君] advises to make merit while Khổng Thánh [孔夫子] teaches to cultivate oneself. Making merit and cultivating oneself are the basic of Religions. In order to perfect the behavior, beside the Three Moral Bonds and Five Constant Virtues (1) [(1) the doctrine of Three Moral Bonds and Five Constant Virtues was explained by many books. It is unnecessary to explain here], we need to keep modest, patient, steadfast, harmony, upright. That way is called as a stoic (2) [(2) the stoic is the one wining himself, dominating his bad character] in order to obtain the throne of Immortal and Buddha.

Modest

What is the modesty? The modesty is to lower oneself in order to bear others, so that they may be upper. The Supreme Being teaches that: “*The character of modesty is a nature I love... You must be modest to save people*”.

If a person with scanty ability is modest, the scholar will feel satisfied to guide him. If the scholar is modest, the person of scanty ability respects him. We should know that although how we are learned, there are still superiors than us. Moreover, if we compare our limited knowledge with the deeply immense Way, it is not sufficient for us to feel complacent. Correspondingly, Sages have ever made statement: “*The more we learn, the more stupid we feel*”. The Sages in past had that thought but nowadays, many people always think they are good that they never wait other people to praise them. That haughty character makes the heart dull, unaware, unthinking event they have body with mind and eye to look at everything. Consequently, they always assert the truth of all things they do and make statement, so that they feel proudly complacent, consider that there is nobody, listen to nobody, agree the advice of nobody, and they do not pardon people who reproach them.

The haughty people is stupid, thus they have no relationship because nobody respects them. Therefore, those people damage nobody, but they just cause derision for other people only. If the haughty people are talent, it is very dangerous because they have enough ability and talent to control feeble people; they are

wrong and incite all to follow the error. One person causing error incites a group to make error. They say that: “*Thiên Đạo ố dinh nhi ích khiêm*”. It means that: “*The Natural Law diminishes when it is full. It means to hate haughty people in order to help modest people*”. It is too nice for modest character and it is too dangerous for haughty character!

Patience

The patience character is the character of digesting insult. The patient people do not compete or argue with other people, but maintain the moderate attitude. They are not angry with people who sneer or criticize at them.

For issue argued violently by two sides, if this side keeps patient, the issue will become peaceful as two tips of a cord that if one is stretched and one tip is slack, the cord will be never broken. We should know that the patient character is not bad character in order to make everything amicable. Consequently, there is a proverb: “*A digesting sentence may be compared with nine amicable sentences*”.

The patient character is necessary for everybody. Especially, the people preaching the religious doctrine must need it because they often take many difficulties such as people questioning, attacking. If we are not patient to avoid disagreement, there will be no hope to help them for their religious doctrine.

In ancient time, one disciple of Sakyamuni Buddha applied for preaching. The Buddha asked: “*If you preach, they do not only follow you, but vituperate you, what will you do?*”

Kindly reply: “*If they vituperate me, I believe they are good people because they do not hit me*”

Ask: “*If they hit you, what will you do?*”

Kindly reply: “*I also believe they are good because they only hit me, they do not stab me*”

Ask: “*If they stab you, what will you do?*”

Kindly reply: “*I also think they are good because they are not contented to kill me*”

Ask: “*If they kill you, what will you do?*”

Kindly reply: “*I will consider them as my people of favor because I reply them to avoid suffering, I can be delivered from this impure body*”

That is a patient example. We should learn and follow a little bit to preach the doctrine.

Harmony

There is a sentence: “*The advantage geography is not good as mutually harmony people*”. Consequently, if there is no harmony in a family, that family

cannot reach peaceful situation. The husband blames his wife, his wife is angry with the husband. The family situation is not peaceful to lead to many troubles.

If a kinship knot is not mutually harmony, that kinship certainly has no good concord. They will do not only behave closely together, but also fight together under the blood relationship.

Any society with no harmony becomes shifty, troubled without order and justice. The powerful people block feeble people. The intellectuals victimize dull people. The people become miserable in chaos.

The religion is same to a kinship family, same to a society. Although the religious guideline is very noble and the followers preaching the doctrine have no harmony, that religion certainly falls down. The religion is same to the human's body and each follower is same to a part of body. All senses, zangs impact and depend mutually. Therefore, followers of a religion impact and depend together. Via that reason, the fellow-worshippers have to love together, behave by heart in harmony. The superior teaches subordinate and subordinate obeys superior. The subordinate advises superior, the superior accepts advice happily. If each minor issue of Religion is considered by combined efforts, there will not be any error and the religious relationship will become closer. By that way, it avoids "*the damage of separating the parties*", avoids "*fellow-worshippers fights mutually*".

In general, if we are fellow-worshippers, we need not to have previous enmity to communicate together, to combine efforts in order to contribute the word of "**harmony**" for interests of human living beings. By that way, the God's Religion will be able to be spread and all living beings will be blessed.

Consistence

Some people often get ill repute to "*obtain no good result from doing everything*". Regarding to all issues, at the beginning time, they are always diligent but in a short period, they become disheartened to leave issues unfinished. That is due to that they do not suffer hardship without the steadfast consistence. It is to the ordinary issues, much less mention about improving ourselves hard. Consequently, the followers must have more consistence than ordinary people that they must pass trials, accept hardships in order to fulfill their responsibility.

We should consider that if we want to be a mandarin, we must learn hard over ten years much less want to obtain the throne of Deity or Immortal. How can we avoid miseries? Correspondingly, there is a proverb: "*Practice makes perfect, diligence is the mother of success*".

You should remind this nature together.

Probity

The Saint teaches: "*taking the unrighteous property makes us lose the probity*". Consequently, the "probity" does not only hint at mandarin, but also

people and followers. What is the probity? It is to keep righteous, not greedy for other people's property. As a probity mandarin, he governs people justly and uprightly. By that way, the people can avoid suppression of conscienceless people's money power. It helps the good people not worry the robbery. If we follow a religious life by the probity, our conscience will avoid the stricken status with remorse.

The money of Religion belongs to all disciples but it does not belong to an individual. Therefore, the follower must not spend it on the personal issue.

Whoever takes advantage of religious name to make private interest or reply on power in order to force disciples for money supply or receives much and reports less, will lose the probity. If the probity is faded, all cultivated merits will be lost. The behavior of religious follower needs to be righteous. If money control belongs to us, the incomes and expenditures must be clear. We do not also the common money to spend it on our own free will. If we can keep that character, we will not be ashamed toward the Supreme Being and Deity, Saint, Immortal, Buddha. We also get the confidence in Disciples and we can avoid doubts of good people.

II. HOW DO THE RELIGIOUS FOLLOWERS BEHAVE TOGETHER?

On the earth, people need to have mutual relationship (1) [(1) the mutual communication]. For Disciples, the relationship contains the sincere communication and closely mutual affection. What is the purpose of communication? It is to guide, help, support together in the religious way and earthly life. The brother teaches younger brother, the people comprehending the doctrine teach the people who have not yet comprehended the doctrine thoroughly. We also remind the mistake of other people. The inferior feels pleased to be taught by superior. The superior is not ashamed when the inferior instructs him. We apply the harmony that the superior keeps modest and inferior respects superior happily to share miseries and happiness together in order contribute the Divine Religion to prove that we are children of a same father under one doctrine.

The Supreme Being comes and teaches:

*“Not to differentiate the name to be in the same roof,
Going with same Religion, it means getting one FATHER.
Keeping the benevolence and righteousness of one hundred years,
Teaching together one word **harmony**”*

In method of communication, we need apply the love (2) [(2) Love is the great passion to love all living beings more than our body], apply all sincerities to have to other people. Our heart will express true sample.

If fellows in Religion do not love and communicate closely together, let every man for himself at his home, let people's accidents alone in order keep view: "*Độc thiện kỳ thân*" (4) [(4) Just care our good]. Those will be opposite to the Concord Doctrine of Divine Religion.

1. Disciple

As a disciple, he must respect the Dignitaries nominated by God because they take the divine special mission to preach the true religion. They have the right to give order to Disciples about good issues in Religion. Although those Dignitaries have scanty ability of young age, the Disciples should not be ashamed to obey responsibility or disciples disdain the Dignitaries. The disdain leads us into the crime which is not to obey the God.

Moreover, the Holily Nominated Dignitaries has a limited power when preaching only. Beside that aspect, all people are religious Fellows as the Disciples.

2. Dignitary

Toward the Disciples, it requires the Holily Nominated Dignitaries to have modest conduct, to apply moderate words to teach the inferior, to apply the temperateness together, to give order for each suitable case, not to give an order for unnecessary issues, not to carry out issues over our duty to express arbitrariness. We should not be haughty. Since we have fortune due to our old throne or many merits, we are holily nominated throne. Nobody knows that among Disciples, there are many people who have more talent and conduct than us.

If the Dignitaries and Disciples behave together in temperateness and harmony, the superior Dignitaries are not stable and inferior Dignitaries or Disciples have no disagreement. That is a solemn offering to the Supreme Being.

III. BEHAVE ATHEIST

1. For Mandarin and Dignitaries

The Dignitaries are people on behalf of Government to operate the national politics and peace. The civilians must respect the dignitaries. Especially, the religious follows respect them more. What is it? The reason is that for dignitaries, the religious followers get two aspects: Firstly, it is the relation of religious followers toward the superiors. Secondly, it is the relation of civilian toward the

mandarin. The religious followers should behave in rites, modesty. If the superior teaches the correct things, the inferior will obey him sincerely. If the superior instructs the falsity, the inferior will deny respectfully. He must not be impolite in disorder. If we can maintain that conduct, the superior loves and our friends praise us. By that way, we help to make the Religion's name brighter.

The subject toward mandarin also has to keep those modesty and rite. The inferior has to obey what the mandarin teaches because he represents the Government's power. If they disobey the mandarin, it means that they disobey the Government. We are not able to disobey the Government's power. However, the power of dignitaries and mandarins is still limited. Although any mandarin oppresses us arbitrarily, we should not oppose immediately because the immediate opposability belongs our minor error, but the falsity or truth will be solved later. There will be complaint at higher mandarin because the Government's law set up is not only to punish the civilian, but also to the mandarins and dignitaries who do arbitrarily.

2. For outsiders from Caodai Religion

Some people, who are not exhaustive about religious doctrine, often think that as a disciple of Caodai religion, they only need to know other Caodai followers. Besides that, they do not need to communicate with other different religious followers. They even do not work or cooperate with them. That thought is very wrong. The Tao depends on the philanthropy. The Caodai guideline is to save the world, which means that we have to save all living beings, to love all human beings, not to love the Caodai's followers only. Many people have not yet adopted the Caodai because have not yet understood who the God's Religion guideline is noble and nobody knows that among them there are many good-hearted people with good conduct. Consequently, the falsity occurs when we disdain the outsiders from our Religion. No communication with the outsiders from our Religion is contrary to the Caodai's guideline.

For inverse people from Caodai

There is no exception for any Religion that at the beginning time, we have to certainly face up many obstacles. When the Sakyamuni Buddha was preaching, the disciples of Brahma [婆羅門, brāhmaṇa] considered as the Heresy because the Sakyamuni Buddha's doctrine was different from the true doctrine of Buddhism at that period. When the Lao-Tzu was preaching, other considered his method as a charm. When the Jesus was preaching, Israel considered He did against the true Religion such an extent that they arrested and killed Him. Nowadays, how can we avoid many obstacles?

We just let people alone, who do against the Religion, provided that they do behave arbitrarily and do nothing to offend us. Therefore, we should keep moderate in rites. Finally, they will feel ashamed to repent for their error.

Moreover, as a Caodai disciple, we knew the highest guideline of Caodai Religion. The inverse person of religion is a person who understands nothing because of “*Lộ bất hành bất đáo*” [it means “*No step, no reach of destination*”. Consequently, since we are a religious follower arguing with other people without knowledge, it does not only bring us any interest but also spends our useless time.

IV. DISSEMINATE THE DIVINE WAY

The Dignitaries nominated holily are persons receiving the heavy duty to disseminate the Divine Way. The outsiders consider our Religions as the True one, it depends on the attitude and action of religious preachers. Consequently, the person preaching the doctrine must always keep our duty. Firstly, we do how to make the God’s Religion bright. Secondly, we make sample for next generation imitating.

The preachers must have enough conduct. By that way, the people respect and admire.

1. Preaching

In every time of preaching, we just follow the true reason to explain. We should not consider our Religion excessively to abuse other Religions. We must not discuss the national affairs, must not contrive deluding things to make people’s heart confused to cause a stir to impact on the national peace, must not apply superstitions to charm people’s heart. When preaching, if someone disparages by elegant style, we also keep moderate attitude to behave. Except for impolite people, we must endure that to keep silent and we should not be angry.

2. Open the worship

When opening the solemn worship for new followers, we must observe the arrangement on Divine altar if it is correct and clean. The ceremonials must be followed the way of Great Way-Third Period-Universal Salvation. The Holily Nominated Dignitaries must not willingly change the ceremonials, must not let the house master spend much money due to our decision, must not receive money of any people although someone wants to donate to the Temple (Whoever wants to donate, should go to the Temple). By that way, we may avoid the doubt and

objection. If the Dignitaries preaching keep such righteous attitude, the Disciples do not only admire but the outsiders of Caodai also have no criticism.

Every time of opening the worship, we should not gather over twelve people fully. We can do that except for mandarin's permission.

V. MUST BE DILIGENT TO ATTEND SERVICE

When adopting the Caodai, disciples should not misunderstand that it is not necessary to go to the Temple to attend the service because there is the God altar at home.

That thought is false. The Temple is the common worship place built for all Disciples to gather at first day and fifteenth day of lunar month (1) [(1) at the Temple, there are two days]. Firstly, we come to hold the service to the Supreme Being and hear the preachment. Secondly, we meet together to discuss the morality in order make the mutual affection close.

The Temple is a location to represent the Supreme Being's true Religion. Consequently, the human living beings know the way of preaching and religious rites, so that the Religion is easily spreaded. Correspondingly, wherever Disciples go to attend the service fully, the place expresses the prosperity of Religion. If each Disciple thinks that there is the Master at home and stays at home for service, the Temple is deserted. Is that important point concerned to the Religion?

There are disciples misunderstanding that they just attend the service at the Temple where we adopted and they do not attend the service at other Temples necessarily. We must understand that all Temples also adore the same Supreme Being and they are the common Temples of Religion, not up to someone. Therefore, we must not have differentiation concept. For example, our area had not got Temple yet and we had to adopted the Caodai at other Temple, but one new Temple is built at our area, we should attend the service at the Temple in our area to be convenient for us. Firstly, we do not need to go far for service. Secondly, we avoid travelling expense.

For far Temples, if we have chance to go there, we should go there. Firstly, we kowtow to the Supreme Being. Secondly, we may know Disciples there.

In general, when adopting the Religion, we must be diligent to go to Temple for service except for family issues.

VI. LAWS OF OFFERING SERVICE

The offertory to the God and Divine Beings is up to the respectful sincerity. When offering the service, all male, female Disciples must be pure and grave.

Consequently:

Before attending the service, we make us pure to pray the God and Divine Beings deferentially. In the service, we must keep grave.

Before the service begins, we must not joke, make speech or expectorate in the service.

Even the service's preparation is done or not, males and females must separate into two sides. From the altar to look out, the male disciples are on the left and the female disciples are on the right without disorder. All followers must not talk or indulge in familiarities, must not whisper in somebody's ears, must not report earthly issues, must not discuss national affairs, must not make deluding hearsay, must not remind injustice for mutual argument, must not compete in trouble, must not talk about absent disciples, must not beat about bush for mutual nitpicking, must not use the funny words to sneer together, must not take other prayer-books approved by the Sacerdotal Council.

Attending the service

When attending the service, disciples must wear black turban. The Supreme Being's disciples must follow the Divine will. Each disciple fulfills his duty to avoid disrespect to the Supreme Being and Deity, Saint, Immortal, Buddha.

After service's preparation, two sides must separate to hold service silently and must keep mind absolutely.

Whoever wears western clothes, must keep decent due to western style. When attending the service, they must keep barefoot, must not smoke or chew betel.

Whoever drank wine, should not attend the service. The service attendance requires us to our purity of body and respectful heart. Each disciple knows his purity or no purity more than other disciples know him. Whoever goes to the temple without purity, should not attend the service because it is afraid he causes crimes in front of the Divine Beings.

Before holding the service to the Supreme Being, normally there are preachments, all disciples must keep silent to listen. Whoever has unclear things or wants to ask, must wait the preacher finish the preachment, must not quarrel amid the preachment. For question, whoever wants to ask something, may ask the preacher and other disciples must not interfere and argue together. If there is someone who wants to discuss or re-ask something, he must ask the preacher's

permission. It is impossible that disciples argue while one disciple is speaking. That way is so impolite.

After the service, there is preachment. The Disciples staying at the back of temple also keep silent and they must not make troublesome, must not make confusion and cause noise by wooden shoes.

VII. MUST READ PRAYER-BOOKS, FOLLOW RELIGIOUS LAW

The prayer-books and law of Religion are same to the lamp to light for follower.

The unlearned people should read prayer-books. Firstly, it helps to wide the knowledge. Secondly, we understand the religious doctrine thoroughly. The Religious Law is the rule, so that the follower follows to preach in standard in order to avoid the break toward prohibition. Many disciples adopting the Caodaism do not follow prayer-books to observe law. They just think that four times of offering present daily are enough and they complain that nobody teaches the esoteric things in Caodai. That complaint is very false because number of disciple is innumerable. It is impossible to teach each disciple. The prayer-books and true doctrine are ready but we do not seek to study.

That is for unlearned disciples. For intellectuals, although we are talent with widen knowledge, we are the beginners of Religion, we do not certainly understand the doctrine thoroughly. If we are proficient in doctrine, we should also read prayer-books that we have not ever red them because those books also help us know more doctrine. Moreover, even we are talent, we are not able to know the religious guideline and law thoroughly because we are the beginners. For example, if an intelligent talent going to a strange country wants to know roads there, he needs to ask the native people. He cannot think he is erudite not to ask the unlearned people. For the religious issue, we are erudite about other field but we are a beginner in the Religious, therefore we need to learn from the religious erudite disciples who have adopted the Caodai before us. We can also learn from prayer-books. When we comprehend the doctrine thoroughly, we study more from our knowledge and we may become better than the person who has ever guided us. After that, we can write many books which are more valuable than the books that we have ever red in Religion.

VIII. WHAT IS THE WAY OF READING PRAYER-BOOKS?

The prayer-books are written by knowledgeable people, however they are earthly people (1) [(1) do not think that all ancient prayer-books were written by Immortals, Saints. Even it is true, when writing those prayer-books, they were earthly people. Indispensably, the prayer-books got errors] like us. Therefore, they

also contain mistakes. Moreover, the prayer-books made depend on period. Many ancient prayer-books were suitable for past period, but they are not for nowadays period.

Correspondingly, in order to read what prayer-books for usefulness, we need to study what we need to keep in mind, to have no need to hurriedly believe what is unclearly. We just believe what is suitable to period and ignore what is contrary to our guideline. We should not believe prayer-books excessively, should not think that all prayer-books were written by Saints, and then we follow all teachings. That method of reading prayer-books is very dangerous. The prayer-books contain things we have to believe, but there are things we should not believe them. If we believe all things, it will lead us to the mistaken way. If there is no discrimination for truth or falsity and there is no broaden knowledge when reading prayer-books, it is useless for our work and we also become the slave of prayer-books. In that case, the better way is that we should not read prayer-books. It says that: *“If we believe all prayer-books, it would be better not to read prayer-books”*.

Long since, many people believe ancient prayer-books by word by word, by sentence by sentence; they get falsity in belief for improving their religious life hard. Alas! It does not only bring the good effect but also damages their spirit. Actually, it is necessary if reading prayer-books helps us about understand doctrine and Tao. If we depend on them to have spiritual exercise, it will be so dangerous, because when having a minor mistake in understanding, it also damages our body.

In order to have effect of spiritual exercises, we have to make merits firstly fully. When our merits are enough, an esoteric sentence of our Master-The Supreme Being also makes us understand the truth. Moreover, the God has ever taught: *“The prayer-books, which help us be supernatural, are same to chopsticks for meal. Without chopsticks, people can still scoop up with their hands”*. The Supreme Being means that: *“Prayer-books are same chopsticks and spiritual exercises are same to having meal. The person who has enough merits, ethics and knowledge at prayer-books, do spiritual exercises easily. It is same to the person having meals with chopsticks in hands. The person, who has enough merits and ethics without enough knowledge at prayer-books, has a little bit of difficulty in doing spiritual exercises only, but he can reach success as the person has a meal without chopsticks in hands”*.

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

PHƯƠNG CHÂM HÀNH ĐẠO

Soạn Giả
Thượng Đẳng Sư LÊ VĂN TRUNG

Lời Tựa

Thiết tưởng, Đạo nào cũng dạy lánh dữ làm lành. Chủ-nghĩa mỗi Tôn-Giáo thấy đều cao thượng; nhưng nếu người hành đạo không noi theo một phương châm nào cho chánh đáng, tức nhiên Đạo cao thượng cũng hóa ra như hèn, rồi lâu đời mỗi Chánh-Truyền phải mất.

*Tôi vốn không từng viết văn, lẽ không nên làm sách, song nghĩ vì trách nhiệm nặng nề, sở dĩ phải lược lược quyển sách "**Phương Châm Hành Đạo**" này, mong rằng chư Đạo-Hữu lưỡng phái nam nữ nhứt tâm hành sự theo qui tắc chuẩn thẳng, thì rất may mắn cho nền Đạo, mà lại cũng là một điều hân hạnh cho tôi lắm đó.*

Mỗi lần thuyết Đạo, chư vị Thiên-Phong cũng nên đem quyển sách này ra đọc cho chư Tin-Đồ nghe, rồi giải rành thêm cho mọi người dễ hiểu.

Tòa-Thánh Tây-Ninh, ngày 29 tháng 2 năm Mậu-Thìn

**Thượng Đẩu-Sư
LÊ VĂN TRUNG**

I.- GIỮ ĐẠO

Kỳ Hạ-Ngươn này là buổi hiệp Tam-Giáo làm một, hầu đem về căn-bản cho hiệp lễ tuần-hườn; **Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế** lại dùng huyền-diệu Tiên-Gia giảng cơ giáo Đạo; thế thì chúng ta lấy làm hữu duyên hữu phước mới sanh nhằm đời Đạo mở; muôn năm ngàn kiếp mới có một lần như vậy; nếu chẳng thành tâm tu-niệm thì rất uổng cho cơ hội này lắm đó.

Nhập môn cầu Đạo là để làm lành lánh dữ, dưỡng tánh tu tâm, lập công bồi đức, cứu độ nhơn-sanh; chớ không phải vào Đạo để lấy phần đông, rồi kết phe lập đảng mà ý chúng hiệp cô cùng là xui mưu làm loạn. Kẻ vào Đạo chỉ mưu việc quấy như vậy là muốn gây rối cho nền Đạo, tức là kẻ nghịch Đạo đó.

Muốn giữ Đạo cho trọn bốn phận, người nhập-môn rồi phải do theo "Tân-Luật" lại cần phải "Làm lành lánh dữ" và "Trau-giồi đức-hạnh".

1. Làm lành lánh dữ

Có người thuở nay không làm điều chi bất nhơn thất đức, cứ một lòng ở thật ăn ngay; như vậy có đủ gọi là *làm lành lánh dữ* không? Không đâu. Người ấy chỉ biết có *lánh dữ* mà thôi, nghĩa là chỉ có biết giữ mực công bình (1) của nhơn loại vậy thôi, chớ chưa có chi gọi là *làm lành*.

Muốn trọn hai chữ *làm lành*, phải *cứu nhân độ thế*. Kinh Phật dạy cứu nhân độ thế mà không giải rành là sao, thành ra nhiều vị tu hành không để ý đến, chỉ biết có một phép *từ bi thanh tịnh* là gốc.

Sao gọi là cứu nhân độ thế? Cứu nhân độ thế là cứu cấp những người đương hòi khốn cùng, hoạn nạn; ai đói mình cho ăn, ai khát mình cho uống, ai đau mình giúp thuốc, ai thác mình thí hòm, ai lạc nẻo mình chỉ đường, ai buồn rầu mình an ủi, ai kiện thưa tranh-đấu mình kiếm chước giải-hòa; bắt cầu bồi lộ cho hành khách tiện bề qua lại; in thí kinh điển, thiên thơ cho mọi người coi theo hầu cải tà qui chánh, vân vân... Vậy mới gọi là cứu nhân độ thế, song chẳng nên bắt cấp mà cũng đừng cho thái quá. Bắt cấp là khi nào mình giúp người không trọn, có trước không sau, làm cho người sau rồi cũng phải khốn cùng, hoạn-nạn như trước vậy. Thái quá là đặng ai giúp nấy, không xét coi kẻ ấy đáng giúp hay chẳng, vì ở đời lắm người giả dối, quanh năm chỉ ỷ lại nơi người nhơn thiện mà no cơm ấm áo. Giúp đỡ cho những kẻ ấy tức là giúp cho họ dễ bề làm biếng, tiện thế ở không, tức là chương ác cho họ vậy. Và lại, cứu nhơn độ thế phải tùy dươn tùy sức mới đặng; giàu cứu độ theo phận giàu, nghèo cứu độ theo phận nghèo; theo lời giải trước kia, cứu nhơn độ thế có nhiều cách; có của thí của, không của thí công; của công ví đặng thiệt lòng, cân lại cũng đồng âm-chất.

(1) Mực công bình chỉ gom vô câu này: "Việc chi mình không muốn, thì mình chẳng nên làm việc ấy cho ai". Bao giờ mình lại muốn việc dữ đến cho

mình; thế thì mình chẳng nên làm dữ với ai cả. Cho nên không làm dữ là giữ mực công bình vậy thôi, chớ chưa đủ gọi là lành đặng.

2. Trau-giỏi đức hạnh

Người giữ Đạo không những làm lành lánh dữ là đủ, lại còn phải trau-giỏi đức-hạnh thì hơn cách mới hoàn toàn. Đức-hạnh là điều cần nhứt của bực tu hành. Thành Tiên, thành Phật cũng nhờ đức-hạnh, vì thuở nay chưa từng nghe có Tiên Phật nào mà không hoàn toàn đức-hạnh. Thái-Thượng khuyên lập đức, Khổng-Thánh dạy tu thân, lập đức tu thân là căn-bản của Tôn-Giáo. Muốn vẹn bề đức-hạnh, ngoài ra đạo Tam-Cang Ngũ-Thường (1) ta lại cần phải giữ sao cho đặng khiêm-nhượng, nhẫn-nại, thuận-hòa, kiên-tâm, thanh-liêm, thì mới gọi là khắc-kỷ (2), mới gấm-ghé đặng phẩm-vị Thần Tiên vậy.

Khiêm-nhượng

Sao gọi là khiêm-nhượng? Khiêm-nhượng là hạ mình để nhường người, tặng người trên mình vậy. Đấng Chí-Tôn có dạy rằng: *"Hạnh khiêm-nhượng là hạnh yêu dấu của Thầy ... Các con phải cho khiêm-nhượng mới độ rồi thiên-hạ đặng"*.

Kẻ tài sơ mà biết khiêm-nhượng, người bác-học mới vui dạ đất diu; người bác-học mà biết khiêm-nhượng, kẻ tài sơ mới đem lòng mến phục. Nên biết rằng dầu mình tài cao trí sáng đến bực nào đi nữa, cũng có người khá giỏi hơn mình. Và lại, nếu đem cái sức học hữu hạn của mình mà so sánh với biển Thánh minh-mông, rừng nhu thăm-thẳm thì có thấm tháp vào đâu mà mong tự đắc. Vì vậy mà Thánh-Hiền xưa có nói: *"Học chừng nào, càng thấy mình dốt chừng nấy"*. Thánh-Hiền xưa thì vậy, con người đời nay, phần nhiều hễ mở miệng ra đã khoe mình giỏi, không đợi ai khen; cái tánh tự kiêu ấy làm cho lòng dạ tối-tăm, có mắt mà không biết thấy, có trí mà không biết suy, vì vậy nên hễ việc chi của mình làm, lời chi của mình thốt đều cho là phải cả, rồi hiu-hiu tự-đắc, xem người như không có; ai nói cũng không nghe; ai khuyên cũng không nạp; ai trách lại không dung.

Kẻ tự kiêu là ngu-xuân thì không quan-hệ chi, vì đã là ngu-xuân thì không ai thèm phục; cho nên kẻ ấy không làm hại đến ai, chỉ có làm trò cho thiên-hạ cười chơi vậy thôi. Đến như kẻ tự kiêu mà tài giỏi thì rất nên nguy-hiểm, vì kẻ ấy đủ tài lực chuyên chế cả hạng người tinh-thần yếu ớt rồi một mình làm quấy kéo cả bọn quấy theo; một mình nghị sai hại cả một đoàn sai cả. Có câu rằng: *"Thiên-Đạo ố dinh nhi ích khiêm"*. Nghĩa là: *"Đạo Trời ghét đầy mà thêm vui, nghĩa là ghét kẻ tự-kiêu mà giúp cho người khiêm-nhượng"*. Quý hóa thay hạnh khiêm-nhượng! Nguy-hiểm thay tánh tự-kiêu!

Nhẫn-nại

Đức nhẫn-nại là đức nhịn-nhục. Người biết nhẫn-nại không đua tranh, cãi-cọ với ai, cứ giữ thái-độ ôn-hòa, ai nhạo-báng không hờn, ai chê bai chẳng giận.

Việc chi mà hai bên phải xung đột kịch liệt nhau, nếu một đảng biết nhẫn-nại thì việc cũng hóa êm, tỉ như hai đầu dây, một bên thẳng, một bên dòn, thì chẳng hề

dây đứt. Nên biết rằng, nhẫn-nại là không phải xấu, chỉ muốn xuôi mọi việc mà thôi, cho nên phương-ngôn có câu: "*Một câu nhịn bằng chín câu lành*".

Đức nhẫn-nại rất cần ích cho mọi người, nhứt là cho người hành Đạo, vì người hành Đạo thường hay gặp điều khó-khăn gay trở, nào là kẻ này vắn nạn, nào là người kia công-kích, nếu không nhẫn-nại cho qua buổi, chi cho khỏi sanh ra lăm cuộc dở-dang bất-hòa, mà hễ bất-hòa thì còn mong chi độ người cho được.

Thuở trước có một người trong hàng đệ-tử Đức Thích-Ca xin đi truyền Đạo, Đức Phật hỏi rằng: "Nếu truyền giáo người ta không nghe, còn trở lại mắng nhiếc, thì hiện-đồ liệu sao?"

Thưa: "Nếu ai mắng nhiếc, thì đệ-tử chắc rằng người ấy là người tốt, vì họ không đánh đập".

Hỏi: "Nếu họ đánh thì hiện-đồ liệu sao?"

Thưa: "Đệ-tử cũng cho họ là lành tốt, vì họ chỉ đánh đập chớ chưa hề đâm chém".

Hỏi: "Nếu họ đâm chém thì hiện-đồ liệu sao?"

Thưa: "Đệ-tử cũng cho họ là lành tốt, vì họ không đành lòng chém đệ-tử đến chết".

Hỏi: "Nếu họ chém chết mới liệu sao?"

Thưa: "Đệ-tử sẽ cho họ là người ơn, vì nhờ họ đệ-tử khỏi đau đớn mà thoát được cái xác thịt thú hôi tù túng này".

Ấy là một gương nhẫn-nại chúng ta nên noi theo trong mây mùn để đi truyền Đạo.

Thuận-hòa

Sách có câu: "*Địa lợi bất như nhơn hòa*". Nghĩa là: "*Đất lợi chẳng bằng người hòa*". Cho nên gia-đình nào mà chẳng thuận-hòa thì gia-đình ấy chẳng đặng yên ổn; chồng trách vợ, vợ hờn chồng, gia-đạo không thành, rồi ra lăm điều坎坎 đáng.

Thân-tộc nào chẳng thuận-hòa, tức là thân-tộc ấy phải mất niềm tương hảo, rồi đối với nhau không những là không mật thiết, mà lại còn chống trả nhau, trách thiện nhau, nghịch lẫn nhau cho tương-tàn cốt-nhục.

Xã-hội nào mà chẳng thuận-hòa tức là xã-hội ấy phải đảo điên rối-rắm chẳng chi là trật-tự, công-bình, rồi mạnh đê yếu, trí hiệp ngu, lễ thứ phân-vân, dân tình ly-loạn.

Tôn-giáo cũng như một gia-đình, một thân-tộc, một xã-hội vậy. Tôn-chỉ Đạo đầu cao-thượng đến đâu đi nữa, nếu người hành Đạo không được thuận-hòa, nền Đạo tức phải vì đó mà nghiêng đổ. Nền Đạo tỹ như nhơn thân, mỗi người hành Đạo chẳng khác nào một phần trong thân ấy. Giác-quan, tạng-phủ thầy đều ăn chịu

nhau, nương cậy nhau cả, thì người cùng chung một Đạo cũng phải ăn chịu nhau, nương cậy nhau mới được. Xét đến lẽ ấy rồi, người đồng Đạo phải biết thương nhau, cư xử cùng nhau cho hết dạ thuận-hòa, trên dạy dưới tuân lời, dưới khuyên trên vui dạ, mỗi việc chi trong Đạo đều chung trí nhau tính bàn rồi mới nên cử sự thì bề thì tho đã không sơ-sốt, mà tình đồng Đạo càng thêm mật thiết; như vậy mới tránh khỏi "*cái hại chia phe lập đảng*" mới không lỗi câu "*đồng Đạo tương phân*".

Tóm lại, đã gọi là đồng Đạo, phải bỏ hết những thù hiềm ngày trước mà liên lạc nhau, y-y nhau, đồng tâm hiệp-lực vụ một chữ **Hòa** mà lo điều công ích cho nhơn sanh, thì Thiên-Đạo mới chóng hoằng khai, sanh chúng sau này mới gọi nhuần ân-huệ.

Kiên-tâm

Có người thuở nay thường mang tiếng "*làm chi không nên việc*". Bất câu việc gì, lúc ban đầu thì hô-hào sốt sắng, rồi không bao lâu lại thôi chí, ngã lòng thành ra cuộc bán đồ nhi phế (1): Ấy là tại không hay chịu cực và chẳng biết kiên tâm (bền lòng). Việc thế mà còn vậy, hà huống là việc tu-hành khổ hạnh? Cho nên bực tu-hành cần phải biết kiên tâm trì chí hơn người ở thế mới nên cho; khó-khăn phải rán, cực khổ phải cam, thì mới mong giữ tròn bốn phận.

Nghĩ coi, muốn làm quan cần phải xôi kinh nấu sủ khuya sớm nhọc nhằn từ mười năm sắp lên mới đặng, hà huống là muốn đạt phẩm vị Thần Tiên, thì bảo sao không phải cần lao khổ hạnh? Cho nên ngạn-ngữ có câu: "*Chí công mài sắt chầy ngày nên kim*".

Chư Đạo-hữu cần phải nhắc nhở nhau về hạnh này cho lắm.

(1) Bán đồ nhi phế là giữa đường mà bỏ, nghĩa là làm không nên việc.

Thanh-liêm

Thánh-Nhơn có câu: "*Lấy của trái lẽ thì mất đức thanh-liêm*". Thế thì hai chữ thanh-liêm không những chỉ về quan viên mà thôi, mà lại chỉ chung về cả dân tình cùng người tu niệm nữa. Thanh-liêm là gì? Là giữ mình cho trong sạch, không tham lam của ai. Làm quan thanh-liêm, trị dân mới công-bình, chánh-trực; rồi dân sự mới khỏi vì thế lực kim tiền mà bị kẻ vô lương đè ép. Làm dân mà đặng thanh-liêm trong xứ mới khỏi lo trộm cướp. Làm Đạo mà vẹn đức thanh-liêm, thì lương-tâm mới khỏi cắn rứt.

Tài-chánh của Đạo vốn là của chung trong bốn đạo chớ không phải riêng ai; cho nên người hành đạo chẳng phép lấy của chung mà xài riêng cho mình đặng.

Người nào lợi dụng danh Đạo mà thủ lợi; hoặc cậy quyền thế ép buộc chư Tín-Đồ tốn kém vì mình, hoặc là thâu đa nạp thiểu, thì mất hẳn đức thanh-liêm. Hễ mất đức thanh-liêm thì bao nhiêu công-lao tu-niệm của mình nơi Tiên-thơ thầy đều bị bôi xóa. Cữ-chỉ người hành đạo cần phải cho minh-chánh: Như phận sự mình hay về việc lý-tài, thì xuất phát đâu đó cần phải phân minh; lại cũng chẳng nên tự chuyên lấy của chung mà làm việc chi tùy ý mình; giữ đặng vậy, trên chẳng

hỗ với Đấng Chí-Tôn cùng chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, dưới lại đặng lòng tin-cậy của chư Đạo-Hữu cùng tránh khỏi những việc hiềm nghi của chư vị hảo-tâm thiện-tín.

II. NGƯỜI TRONG ĐẠO PHẢI ĐỐI ĐÃI NHAU THẾ NÀO?

Ở đời, người ta cần phải giao tiếp (1) với nhau; đối với chư Đạo-Hữu, sự giao tiếp ta lại có cái tình liên-lạc chí thành, cái nghĩa tương thân chí thiết. Giao tiếp mà chi? Là để dìu-dắt nhau, nâng đỡ nhau trong đường Đạo và đường Đời, anh lớn chỉ biểu cho em nhỏ, người rõ đạo bày vẽ cho kẻ chưa thông; người này làm lỗi kẻ kia chỉ giùm; dưới vui tuân lệnh trên dạy; trên không hổ cho dưới bày; lấy lẽ hòa nhau, trên khiêm dưới kính; vui-vẻ chung nhau, buồn thảm sót nhau, giao lưng đầu cật mà bồi đắp mỗi Đạo Trời cho rõ là con một cha, chung thờ một chủ nghĩa.

Đấng Chí-Tôn có giảng cơ dạy như vậy:

" *Chẳng quản đồng tông mới một nhà,
Cùng nhau một Đạo, tức cùng Cha.
Nghĩa nhân đàn gởi thân trăm tuổi,
Dạy lẫn cho nhau đặng chữ hòa.*

Trong đường giao thiệp, ta cần phải lấy hết tấm lòng bác-ái (2), đem hết tất tậ chí thành (3), mà đối-đãi nhau, thì đạo-tâm ta mới biểu lộ ra cái gương chân chánh.

Đồng Đạo mà chẳng biết thương nhau, chẳng vãng lai thù tạc nhau, cứ nhà ai nấy ở, ai khôn đại mặc ai, ai hoạn nạn thây ai, bo bo cứ giữ câu "*Độc thiện kỳ thân*" (4) thì trái hẳn với chủ-nghĩa Đại-Đồng (5) của Đạo Trời lắm đó.

1. Tín-Đồ

Đứng vào hàng Tín-Đồ, cần phải kính tuân chư chức-sắc Thiên-Phong, vì chư Thiên-Phong là người đã thọ lãnh nơi Thượng-Đế một cái thiên-chức đặc-biệt để thông truyền chánh giáo; người vẫn có cái quyền sai khiến chư Tín-Đồ về việc phải trong Đạo. Dầu bậc Thiên-Phong mà tài sơ tuổi nhỏ hơn mình đi nữa, hàng Tín-Đồ cũng chẳng nên hổ mình tưng sự, hoặc là vượt bực khinh khi ganh-gổ, vượt bực khinh khi ganh-gổ tức là buộc vào mình cái tội vi lệnh cùng Thượng-Đế vậy.

Vả lại, chức-sắc Thiên-Phong chỉ có cái giới hạn trong khi hành sự mà thôi, ngoài ra toàn là người đồng đạo với nhau, tức là Đạo-hữu với nhau vậy.

2. Chức-sắc

Đối với hàng Tín-Đồ, chư chức-sắc Thiên-Phong cần phải có cái hạnh khiêm-cung từ nhượng; phải dùng lời dịu ngọt mà dạy-dỗ kẻ dưới quyền mình; phải lấy nét ôn hòa mình điều độ nhau; phải chỗ khiến thì khiến; không phải việc sai chớ nên sai, đừng làm điều chi quá phận sự mà ra lẽ chuyên quyền. Chẳng nên tự cao, tự phụ; mình may nhờ tiền căn cựu-phẩm hoặc là công cả quả dày nên mới được chức Thiên-Phong, biết đâu trong hàng Tín-Đồ lại không có lắm người tài cao đức trọng hơn mình?

Chư Chức-sắc và chư Tín-Đồ mà đối đãi nhau cho có thái-độ ôn-hòa thảo-thuận thì trên không chinh, dưới không mịch, ấy là một lễ hiến cho Đấng Chí-Tôn rất long trọng đó vậy.

III. ĐỐI VỚI NGƯỜI NGOẠI GIÁO

1. Đối với Quan-viên Chức-sắc

Quan-viên chức-sắc là bực thay quyền Chánh-Phủ để điều đình việc chánh-trị và hoà-bảo cuộc an bình trong nước. Thế thì phận tôi dân ai lại không kính trọng quan-viên, nhứt là kẻ thành tâm tu niệm lại cần phải kính tòng hơn nữa. Tại sao vậy? Vì người tu niệm, đối với bực quan-viên chức-sắc, vẫn có hai phương-diện: một là phương-diện người giữ đạo đối với hàng trưởng thượng; hai là phương-diện bực thần dân đối với hàng quan lại. Người giữ đạo đối với hàng trưởng thượng phải giữ sao cho có lễ-nghĩa, khiêm-nhường; trên dạy điều phải đạo, dưới thành thật vâng theo; trên bày điều trái lẽ, dưới cung kính chối từ; chớ nên nói năng vô lễ, vượt bực loạn hàng. Giữ được vậy không những người trên thương mến, chúng bạn ngợi khen, lại còn làm cho rõ-ràng danh Đạo thêm nữa.

Bực thần dân đối với hàng quan lại cũng không ngoài cái phạm-vi lễ-nghĩa, khiêm-nhường. Quan-viên chức-sắc, trong khi hành sự, dạy điều chi kẻ dưới phải tuân theo, vì người thay quyền cho Chánh-Phủ; vì lệnh người tức là vì lệnh Chánh-Phủ, mà lệnh Chánh-Phủ thì chẳng khi nào trái cái đặng. Nhưng quyền hành của quan-viên chức-sắc cũng không ngoài giới-hạn của Luật định cho; dầu vậy mặc dầu, nếu quan-viên nào chuyên quyền áp chế ta, ta chẳng nên chống chỏi lại liền, vì nếu chống chỏi lại liền, quấy phải gì sau sẽ hay, chớ trước hết ta đã chịu một phần lỗi trọng trong ấy. Thế nào cũng còn có kêu nài nơi quan trên nữa, vì luật-pháp Chánh-Phủ đặt ra, không những trừng trị kẻ thường dân mà thôi, mà lại cũng trừng trị đến chư chức-sắc quan-viên nào chuyên quyền, trái lẽ.

2. Đối với người khác Đạo

Một đôi người không thông đạo-lý, hay tưởng rằng hễ vào Đạo rồi thì chi biết người trong bản Đạo mà thôi, ngoài ra không chịu giao thiệp với người khác Đạo, thậm chí đến đôi khi thị không khứng làm ăn chung với người ta nữa. Tưởng vậy rất lầm; Đạo gốc tại lòng bác-ái; tôn-chỉ Đạo là cứu nhơn độ thế, nghĩa là cứu vớt

cả sanh-linh, xót thương cả nhơn-loại, chớ không phải riêng người trong Đạo mà thôi. Nhiều vị chưa vào Đạo là tại chưa rõ tôn-chỉ Đạo Trời cao-thượng thể nào, chớ biết đâu trong phần đó lại không có lăm bực nhơn-từ đạo-đức. Vì vậy nên, khi thị người ngoại Đạo thì rất lăm, không giao-thiệp với người ngoại Đạo là trái tôn-chỉ đó.

3. Đối với người nghịch Đạo

Bất câu là Đạo nào, hễ mới khai ra tất phải gặp lăm điều gay trở. Khi Đức Thích-Ca truyền Đạo, dân Bà-la-môn (Brahma) cho là Bàn-Môn vì khác chánh-giáo Phật-Đạo buổi ấy; khi Đức Lão-Tử truyền Đạo, kẻ đồng thời cho là phép mê hoặc; khi Đức Chúa Giê-Giu truyền Đạo, nhà Israel gọi là cái chánh Đạo, đến đỗi bắt giết đi, bảo sao ngày nay chúng ta lại không chịu lăm điều khó khăn gay trở?

Mặc tình ai bẻ bai nghịch Đạo, miễn không chuyên chế cùng không làm điều chi can danh phạm nghĩa đến ta, thì ta cũng nên giữ tròn thái độ ôn-hòa lễ-nghi, rốt cuộc rồi họ phải hổ mình mà tự hối.

Vả lại, mình vào Đạo là mình đã biết tôn-chỉ tối cao của Đạo, người nghịch Đạo là người không hiểu đến, vì "lộ bất hành bất đáo"; thế thì người biết Đạo mà ra đua tranh, cãi cộ với kẻ không biết, đã chẳng bỏ ích vào đâu lại còn mất ngày giờ vô lối.

IV. PHỔ THÔNG THIÊN ĐẠO

Chư Thiên-phong là người đã thọ lãnh một trách-nhệm rất lớn lao để phổ-thông Thiên-Đạo. Người ngoài cho Đạo mình chơn chánh cùng chẳng là do nơi cử-chỉ hành-động của người làm đạo. Vì vậy nên người đi truyền Đạo cần nhứt phải giữ cho tròn phận sự của mình, một là làm sao cho sáng Đạo Trời, hai nữa để làm gương cho đoàn em bắt chước.

Người đi truyền Đạo cần phải đủ tư-cách tu-hành thì nhơn tâm mới phục.

1. Thuyết Đạo

Mỗi lần thuyết Đạo, cứ theo chánh lý giải bày, chẳng nên tôn trọng Đạo mình thái quá mà mục hạ đến Tôn-Giáo khác; chẳng đặng luận bàn quốc-sự; chẳng đặng bày điều huyền hoặc làm cho náo động lòng người cùng mất cuộc trị bình trong nước; chẳng đặng dùng thói dị-đoan mê-tín mà mê-hoặc lòng người. Trong khi thuyết Đạo, nếu ai kích-bác mà dùng lời khiêm-từ tao nhã, mình cũng nên giữ lấy thái-độ ôn-hòa mà đối đáp, trừ ra kẻ nào vô lễ thì mình phải nhịn mà làm thinh, song chẳng nên hờn giận.

2. Khai Đàn

Khi đến khai đàn làm lễ thượng trang cho người mới vào Đạo, trước hết phải xem coi cuộc sắp đặt nơi Thiên-bàn có nghi-tiết và tinh-tấn chẳng? Nghi-tiết phải sắp đặt theo cách thờ phượng của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ; chư Thiên-Phong chúng đàn không đặng phép tự chuyên canh cải nghi-tiết theo ý muốn của mình.

Chẳng nên để cho đàn-chủ tốn kém tiền chi vì mình hết. Chẳng đặng phép đầu góp tiền chi của ai cả; đầu ai muốn gởi tiền cúng về Thánh-Thất hoặc là nhang đèn cũng chẳng đặng lãnh thế (ai hảo tâm đến Thánh-Thất mà cúng); như vậy mới tránh khỏi hiềm nghi dị-nghị. Chức-sắc hành Đạo mà giữ đặng cử chỉ minh chánh như vậy, không những là chư Tín-Đồ tụng phục, mà người ngoại Đạo trông vào cũng chẳng lời chi bác bẻ.

Mỗi lần khai đàn, chẳng nên nhóm quá số hai mươi người, trừ ra khi nào có phép quan cho thì mới nên nhóm nhau đông-đảo.

Hành Đạo mà giữ tròn phận sự, biết kiêng phép Nước, biết giữ luật hình, thì quyền tự-do tín-nguỡng của mình mới không ai phạm đến.

V. PHẢI NĂNG HẦU ĐÀN

Vào Đạo rồi, chớ nên làm tưởng rằng nhà mình có lập vị thờ Thượng-Đế, mỗi bữa cúng tứ thời là đủ; cần chi phải đến Thánh-Thất hầu đàn vì đâu cũng Thầy vậy.

Nghĩ như thế rất sai. Thánh-Thất là nhà thờ chung lập ra cho chư Đạo-hữu tới ngày sóc vọng (1) tựu đến, trước là dung đại lễ cúng Thầy cùng nghe thuyết Pháp, sau nữa là có dịp cho mình hội hiệp nhau để luận bàn đạo-đức cùng xe chặt mỗi tương thân.

Thánh-Thất lại là nơi biểu-hiện nền chơn Đạo của Đấng Chí-Tôn. Do đó mà non-sanh mới biết cách hành đạo cùng cách sắp đặt đạo-nghi niệm-thức của mình ra thế nào; do đó mà Đạo mới dễ phổ-thông. Cho nên ngày sóc vọng chư Đạo-hữu nơi nào cần đến Thánh-Thất nơi đó hầu đàn cho đông đảo, thì Đạo mới ra vẻ thanh hành. Nếu mỗi người cứ nói ở nhà cũng có Thầy, rồi nhà ai nấy cúng mãi, thì Thánh-Thất tất phải bỏ không, ấy có phải là điều đại quan-hệ cho nền Đạo lắm chẳng?

Có người lại làm tưởng rằng hễ nhập-môn nơi Thánh-Thất nào cứ hầu đàn nơi đó, còn mấy Thánh-Thất khác không cần phải đến. Xin phải biết rằng Thánh-Thất nào cũng thờ một Đấng Chí Tôn mà thôi; Thánh-Thất nào cũng là Thánh-Thất chung của Đạo, chớ không phải của riêng ai mà phòng nói Thánh-Thất này Thánh-Thất nọ. Giả sử như khi trước chỗ mình ở chưa lập Thánh-Thất, mình phải nhập môn nơi khác. Nay chỗ mình có Thánh-Thất rồi, mình nên hầu đàn chỗ mình cho tiện hơn, một là khỏi mất công đi xa, hai là khỏi tốn tiền lộ phí.

Còn các Thánh-Thất khác ở xa, như mình có dịp đi đến, lễ cũng nên ghé vào, một là làm lễ Đấng Chí-Tôn, hai nữa cho biết chư Đạo-hữu nơi đó.

Tóm lại, vào Đạo rồi cần phải năng đến Thánh-Thất hầu đàn trừ ra khi bận việc nhà, mới nên vắng mặt.

VI. ĐIỀU LỆ HẦU ĐÀN

Cúng tế Trời Phật qui tại lòng thành kính. Chư Đạo-hữu nam nữ, chư Nhu, chư Tín-nữ đến hầu đàn phải cho tinh-khiết nghiêm-trang.

Vậy thì:

Trước khi đến hầu đàn, phải dọn mình cho sạch-sẽ, hết lòng thành kính mà khẩn nguyện cùng Trời Phật. Đến đàn rồi phải giữ lễ nghi cho thiết nghiêm-trang.

Trước khi chỉnh đàn, không đặng ở trước Thiên-bàn mà giỡn cợt hay là nói điều chi hoại sự cùng là khắc nhổ trong đàn.

Dầu chỉnh đàn rồi, dầu chưa chỉnh đàn cũng vậy, nam nữ phải cho phân biệt thứ tự hấn hồi; cứ trong ngó ra, thì nam tả, nữ hữu, không được lộn xộn, không phép nói cười lả loi, không đặng lời to tiếng nhỏ, không đặng phép đem chuyện người ngoài mà thuật lại, không đặng luận bàn quốc sự, không đặng đồn-đãi điều chi huyền-hoặc, không đặng nhắc chuyện bất bình buổi trước mà cãi lầy nhau, không đặng hơn thua rầy rà, không đặng nói chuyện của Đạo-hữu vắng mặt, không đặng dùng lời quanh co xoi bói nhau, không đặng gìn ý nói chơi mà kỳ trung châm chích nhau, không đặng đem lên đàn những sách vở chi khác hơn là sách vở mà Hội-Thánh đã phê chuẩn.

Khi nhập đàn

Nhập đàn phải khăn đen áo dài; môn-đệ của Đấng Chí-Tôn thì sắc phục cứ tuân theo Thánh-ý, mỗi người ai phải lo phận nấy, giữ cho khỏi vô lễ với Đấng Chí-Tôn cùng chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

Chỉnh đàn rồi, phải phân hàng đứng hầu lắng lặng, khi cúng phải cho đại tịnh.

Ai mặc âu-phục thì quần áo phải đoan trang theo phép Âu. Nhập đàn rồi, phải đi chơn không, không đặng hút thuốc, không đặng ăn trầu.

Những người uống rượu lỡ thì không nên nhập đàn. Hầu đàn thì thân thể phải cho tinh sạch, lòng dạ kính thành. Việc tinh-khiết cùng chẳng tinh-khiết trong mình, thì ai biết nấy, chớ người nào khác hơn mình thì không thể rõ đặng. Ai đến lỡ mà trong mình không tinh-khiết thì chẳng khá nhập-đàn, e mang lỗi cùng Trời Phật.

Trước khi cúng Đấng Chí-Tôn, thường có thuyết Đạo, thì cả thầy phải lắng-lặng mà nghe. Ai có điều chi không hiểu hay là không vừa ý, thì chờ thuyết-giả nói hết rồi mới hỏi lại, chẳng đặng cãi cộ giữa chừng. Còn xin hỏi, thì ai xin nấy hỏi, mấy Đạo-hữu khác không đặng xen vào cãi lầy. Như ai có muốn cãi, muốn hỏi điều chi, thì phải xin phép thuyết-giả, chớ không đặng người này nói, người kia cãi om-sòm, thì là vô lễ lắm.

Khi cúng cùng là khi thuyết Đạo, Đạo-hữu nào còn ở hậu đường cũng phải giữ cho êm tịnh, không đặng làm rầy-rà, cùng đi đứng lộn xộn, khua guốc, khua giày lộp-cộp, lạc-cạc.

VII. PHẢI XEM KINH SÁCH, LUẬT LỆ

Sách kinh luật-lệ trong Đạo chẳng khác nào ngọn đèn để soi tỏ bước đường cho người giữ Đạo.

Người ít học cần năng đọc sách xem kinh, một là mở-mang kiến-thức cho mình, hai đặng rõ thông đạo-lý. Luật Đạo là qui-tắc dọn sẵn để mọi người do theo mà hành đạo cho có chuẩn thẳng, cho khỏi phạm điều giới cấm. Có người nhập-môn rồi mà không lo học hỏi theo kinh sách, giữ mình theo luật-lệ; mỗi ngày miễn cúng tứ thời là gọi đủ, rồi than phiền rằng vào Đạo rồi mà không thấy ai chỉ bày tâm-pháp đạo-lý chi hết. Than phiền như vậy rất sai lầm, vì số bốn đạo vẫn hằng ức hằng triệu, ai hơi đâu chỉ biểu từng người. Thiên thơ sẵn, chơn kinh sẵn, tại mình không tỉnh mà xem để than phiền trái lẽ.

Đó là phần người ít học. Còn phần người trí-thức, tuy mình tài cao trí rộng mặc dầu, chớ mới bước chơn vào cửa Đạo, không thể nào hiểu Đạo cho rành, mà dầu có hiểu thông đạo-lý đi nữa, cũng nên xem kinh sách nào thuở nay mình chưa đọc đến, vì kinh sách ấy có lẽ cũng giúp thêm kiến-thức cho mình nhiều ít. Và lại, tuy mình tài trí mặc dầu, chớ mới đầu cơ, thể nào hiểu thấu tôn-chỉ cùng luật-pháp đạo mầu cho rành-rẽ. Ví dụ như một vị thông-minh kia sang đến xứ lạ nọ, muốn biết đường sá nơi ấy, cần phải hỏi thăm người bản thổ, chớ có đâu tự-phụ mình là người thông-thái không cần chi phải hỏi han đến kẻ thường nhưn thiếu học. Việc Đạo cũng vậy; mình giỏi là giỏi về phương diện khác mà thôi, chớ mới vào cửa Đạo, tức cần phải hỏi Đạo nơi người thông Đạo trước mình, hoặc là học cứu nơi kinh sách. Đến khi rõ thông đạo-lý rành-rẽ rồi, nhờ trí-thức của mình ra công nghiên-cứu thêm nữa, có lẽ mình sẽ trở hơn người đã chỉ dẫn cho mình trước đó, rồi mình có thể trước tác ra nhiều sách vở có giá-trị hơn sách vở mà mình đã xem trong buổi nhập-môn cầu Đạo.

VIII. PHẢI XEM KINH SÁCH THỂ NÀO?

Kinh sách vẫn do nơi các Ngài rõ thông đạo-lý soạn ra, song các bực ấy vốn cũng người phạm như mình (1) nên cũng có chỗ sai lầm sơ sót; vì vậy mà kinh sách tự nơi mấy vị ấy soạn ra cũng có chỗ khuyết điểm sai lầm. Và lại kinh sách làm ra phải hạn thời tùy thể. Có nhiều quyển kinh xưa sách cũ đối với đời trước thì rất hạn thời, mà đối với đời nay lại có lắm điều không hạn. (Tác-giả không trưng bằng cứ ra đây là không muốn kích bác đến kinh sách nào cả).

Vậy nên, muốn đọc kinh sách nào cho được bổ ích, là cần biết suy nghĩ nghiên-cứu, khoản nào chánh lý để lòng, đoạn nào mơ-hồ chớ nên tin vội, chỗ nào hạn theo thời thể thì nghe, khoản nào nghịch với tôn-chỉ mình thời bỏ. Chẳng nên quá tin nơi kinh sách, chớ nên tưởng rằng kinh sách của Thánh-Hiền làm ra cả thảy, nên dạy sao phải nghe nấy; đọc sách như vậy thì nguy hiểm đó. Kinh sách có chỗ đáng tin mà có chỗ cũng không nên tin vậy; nếu tin hết thì phải làm lạc; đọc kinh sách mà không biết phân biệt điều nào hữu lý, điều nào phi lý, đọc kinh sách

mà trí-thức không biết mở-mang, tư-tưởng không biết dò lường thành ra đã tổn công vô ích lại còn làm nô-lệ cho kinh sách nữa; như vậy thà là đừng đọc là hơn. Sách có câu: "Tận tín thơ bất như vô thơ". Nghĩa là : "Tin hết sách chẳng bằng đọc được sách". (*)

Thuở nay nhiều người quá tin nơi kinh sách điển xưa, cứ nhắm mắt tin theo từng chữ, nghe từng câu, rồi hiểu sai, tin lầm, khổ tâm luyện Đạo. Than ôi! Đã không ấn-chứng, thì chớ lại còn hại đến tinh-thần là khác. Ấy vậy, xem kinh sách để rõ thông đạo-lý thì nên, chớ do theo đó mà luyện Đạo thì nguy lắm, vì hiểu lầm một mảy thì cũng đủ hại cho châu thân.

Muốn luyện Đạo cho ấn-chứng, trước hết ta cần phải tu âm-chất và lập công bồi đức cho đủ đầy; đến khi công viên quả mãn rồi, một câu tâm-pháp chơn-truyền của Thầy ta là Đức Ngọc-Hoàng Thượng-Đế cũng đủ cho ta hiểu Đạo. Và lại Đức Thượng-Đế có dạy rằng: "Kinh điển giúp đời siêu phàm nhập Thánh chẳng khác chi bữa ăn cơm. Chẳng có nó kẻ ăn cơm bốc tay cũng ăn đặng". Ý Đấng Chí-Tôn muốn nói như vậy: "Kinh điển tí như bữa, luyện Đạo tí như ăn cơm. Người đủ âm-chất, đạo-đức mà rõ thông kinh điển, thì luyện Đạo rất giản tiện, tỷ như người ăn cơm có bữa vậy. Còn người có đủ âm-chất, đạo-đức mà không rõ thông kinh điển đi nữa bắt quá luyện Đạo khó một chút vậy thôi, thế nào luyện cũng thành đặng, tỷ như kẻ ăn cơm, dầu không bữa, bốc ăn cũng xong vậy".

Tóm lại, vào cửa Đạo rồi bắt kỳ kinh xưa sách nay, thầy đều nên xem cho biết, song cần phải xét suy chiêm nghiệm, phân biệt giả chơn thì đọc mới là bổ ích ./.

TÀI LIỆU LƯU HÀNH NỘI BỘ
[FOR INTERNAL CIRCULATION ONLY]

Bản dịch anh ngữ này chưa hoàn chỉnh, vẫn là bản thảo, chớ bỏ khuyết chỉnh sửa. Khi hoàn thành, bản quyền sẽ dâng lên cho Hội Thánh.

Kính dâng lên Đức Quyển Giáo Tông LÊ VĂN TRUNG

Kỷ niệm Mùa Xuân Di Lạc

Năm Ất Mùi (2015)

Khai Tâm Quách Minh Chương

